

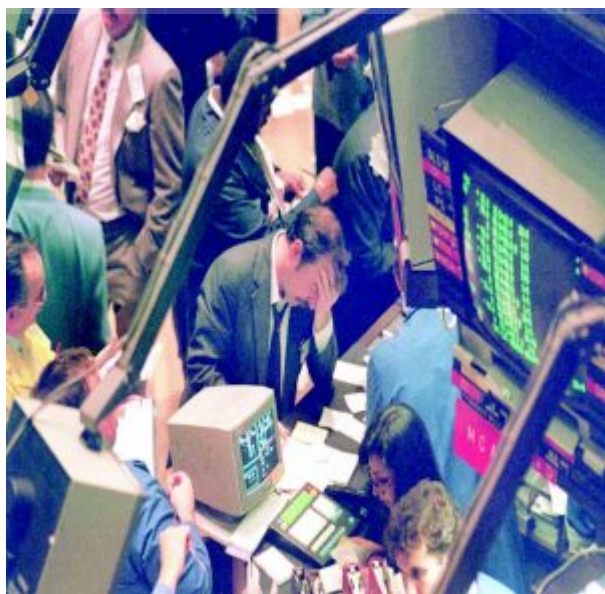
## STATUL INFRACTOR?!



„L'etat c'est moi”. Ludovic al XIV-lea sau „Regele Soare” a clasificat într-un mod cât se poate de direct relația Conducător - Supuși.

În plin Ev Mediu, atunci când el și-a dobândit aura de Conducător deplin (1638-1715), marcând până la Revoluția Franceză ce a ținut de la 1789-1799 absolutismul Conducerii de „la centru”, a avut tupeul să rostească această maximă ce-i poartă peste timp amprenta.

Modelul amintit a bântuit ca ideologie aproape toate statele Terrei pentru bunul motiv că se putea plia pe majoritatea opțiunilor conducătorilor ajunși, sub felurite forme, la putere.



În cea mai mare parte, ideologiile aflate în ascendentul lor politic au contribuit într-un fel sau altul la apariția diferitelor forme de conducere autoritară. Aici intrând atât cele comuniste, naziste, dictatoriale (de dreapta ori de stânga), „mulate” unele dintre ele pe tradiții locale ori împrumutând elemente locale/zonale spre a-și justifica puterea, acaparată cel mai adesea prin trădare, jaf, aproape

în totalitatea cazurilor prin distrugere de valori; sub sloganul că precum cele trecute au fost create spre a îndeplini ideologic pe cei care tocmai au fost înlăturați.

Mai spre noi și în călcâi de drepti se regăsesc o sumedenie de luări de poziție care par desprinse din trecutul nostru apropiat. Cum ar fi, de pildă, că Primul Senator al țării, „crescut” într-o anumită familie, dar pare-se, în prezent, decuplat de aceasta, escaladează o informație care ar fi trebuit să fie de uz intern și anume că Puterea ocultă din România acționează diferit, potrivit unor interese ce pot conduce la un moment dat la un fel de dictatură, dar de un alt fel. Această afirmație a făcut-o în contextul cazului „Rarinca”.

În anul de grație 2015, „aruncă” pe „piață” o afirmație care prin reflex ar putea constitui o bombă mediatică. Acuza este aceea că șefa DNA-ului este „sprijinită” de către slujbași ai FBI, care ar avea un birou în cadrul acelei structuri românești. Dacă același personaj ar fi rostit aceleași critici cu status-ul lui din anul 2007, de pildă, poate că era credibil.



Acum, „tăvălit politic” și chiar penal, acuzațiile pe care le proferează sunt complet neavenite și necredibile. Ce au făcut domnia sa și structurile politice pe care le-a controlat spre a apăra statul de drept? Nu numai că nu a făcut nimic, dar a contribuit din plin, trecând cu „buldozerul” peste firava noastră democrație.

Și atunci, potrivit Legii Mendeleev

- Lavoisier, de data aceasta în domeniul politic, echilibrul a trebuit să fie preluat, în mod firesc, de către o altă structură.

Ce îl deranjează, de fapt?

Că patriotismul nu mai reprezintă pentru domnia sa în sine o valoare (l-a uitat demult), că voința națională ar fi întrucâtva perturbată (a călcat-o, de mult, în picioare), că, de fapt, există și o deontologie politică (nici nu mai știe ce este aceasta); poate se consideră un demn urmaș al vreunui partid istoric (a părăsit cu ceva timp în urmă această calitate); și atunci, prin intervențiile sale pe media, ce mesaj ar vrea să ne transmită? Mai nimic, vrea doar să-și apere pielea; simte (cred) că, într-un viitor apropiat, va avea de dat cu subsemnatul.

Părăsim acest domeniu și poate este necesar de a detalia cum statul, în ansamblul său, format nu din oamenii de rând, ci din cei pe care aceștia din urmă i-au ales, într-un exercițiu democratic, copiat din afară și neadaptat specificului nostru, ei bine, acest stat cum devine într-un anume sens infractor.

De exemplu, deciziile care se iau la nivel înalt, cele care marchează viitorul nostru și al copiilor/nepoților noștri, nu au fost niciodată supuse unei consultări naționale, unui plebiscit, de pildă.

Pentru vanitatea și încrâncenarea ca un fost președinte să fie debarcat, da! Dar pentru popor, nicidecum!

În sistemul bancar postdecembrist, unde au fost decapitalizați zeci de mii de români, nu răspunde nimeni. Dar, din tipărirea banilor noștri fizici, există, oare, vreun minim raport ori control?



Cine decapitalizează România, sursă bogată pentru îndestularea altor națiuni? Că alte state limitrofe nouă, și nu numai, au blocat vânzarea de terenuri, iar noi le-am dat la liber și astfel peste 40% din suprafața arabilă a țării este sub un alt control.

În mod normal, dacă, într-o firmă, cineva greșește, plătește.

La cel mai mare SRL al României - Guvernul - cine plătește pentru greșelile membrilor săi?

Fiecare Prim Ministru, care preia această înaltă funcție administrativă, ar trebui să ceară un control de urgență al Curții de Conturi, să știe cam ce a preluat de la fostul. Când a preluat mai demult această funcție de la fostul, a găsit un birou gol și cu telefoanele smulse din prize, în fapt, o mitocănie a unui ulterior pușcăriaș.

Aceste golării ar trebui să nu se mai repete niciodată.

Pentru minusurile aduse economiei naționale, Curtea de Conturi ar trebui să stabilească responsabilități, rapide, eficiente și de netăgăduit.



Ar putea, dacă ar avea și pârghiile (ce între timp i-au fost amputate) de a stabili vina și măsuri recuperatorii instantanee. De pildă nu au folosit banii europeni pentru dezvoltarea infrastructurilor.

Foarte bine, diferența se va împlini prin confiscarea averilor tuturor miniștrilor și a personalului din subordine foști la putere care au votat ce le-a indicat șeful lor.

În această paradigmă, altfel se vor adopta legile, se vor vota ordonanțele de urgență (care ne sufocă) și, nu în ultimul rând, atitudinea față de alegători, de fapt a celor care le orânduiesc celor dintâi viața de zi cu zi.

Făcând un rezumat intermediar, nu statul este infractor, ci unii oameni care ocupă funcții în stat.

Statul în ansamblul său nu poate fi considerat a fi rău, deoarece el este proiecția instituțională a națiunii.

Statul, ca o chintesență a națiunii, nu poate fi tras la răspundere, exponenții săi da.

Câți de la noi vor voi a spune „Peccari” (am păcătuit) într-un sens sau altul, și de la acest liman vor dori să aibă o altă conduită?

Posibil da, dar foarte puțini; gândesc un moment, poate identific pe cineva. Nu a fost o iluzie, nu pot lăuda pe niciunul.

Și atunci, fără o anumită asumare, urmată de o acțiune conformă, toți ne vom zbate într-o zonă gri, privind „hulpav” la anumite posturi TV - spre a ne îndestula cu „unde”, nu cu realități.

„Că iubirea de arginți este rădăcina tuturor relelor și cei ce au pofțit-o cu înfocare au rătăcit de la credință și s-au străpuns cu multe dureri” (Noul Testament, cap. 6, Despre slugi...).

Da, aceasta ar putea fi pilda asupra căreia ar trebui să reflecteze cei ce conduc statul pentru ca în subliminalul nostru să nu îl mai considerăm infractor.